

“Att undertrycka oppositionen är att uppmuntra till terrorism”

André Gide

Avsnitt

a) Yttrandefrihet

b) Medborgare förhindras att nå ut till andra medborgare

c) Medborgare skräms till tystnad genom hot eller straff

d) Medborgare skandaliseras, så att ingen lyssnar på dem

e) Två exempel

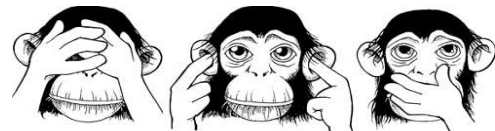
f) Frontaktörer

g) Lag och rätt

“Främlingsfientligheten uppstår i en mix av okunskap och trångsynthet, i en oförmåga att vara tolerant.”

Ulla Ekström von Essen, “forskare”

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att yttrandefrihet inte finns, om den inte omfattar även dissidenter
- att de som idag i Sverige är "dissidenter" beträffande invandringspolitiken i själva verket kan representera en majoritet - en tystad sådan

"Att inte kunna tala i sitt eget land, det är värre än döden."

Slutreplik i filmen "Farväl främling", visad i SVT:s Mosaik

1. Varför är yttrandefriheten viktig?

Här finns tre skäl. Det handlar om:

- en mänsklig rättighet och mentalhygien
- möjlighet att agera politiskt och påverka samhällsutvecklingen
- att motverka extremism och våld

Det är vid försök att använda yttrandefriheten i en viktig och kontroversiell politisk fråga, som man kan märka hur det fungerar i praktiken.

Det kan vara en sak hur det formuleras i partiprogram, på ledarsidor och i festtal, en annan sak hur det fungerar i verkligheten.

"- Vårt mål är... att ringa in och marginalisera extremister, hålla dem borta från det legitima politiska samtalet."

David Goldman från "Hatewatch"

a) mänskliga rättigheter

Här handlar det dels om att vara mottagare, dels om att vara sändare.

Beträffande människor i andra länder är yttrandefriheten viktig, också ur det individcentrerade perspektivet, dvs yttrandefriheten ses som en mänsklig rättighet. Därmed är alla överens, inte minst de politiskt korrekta anser så.

Samma sak bör rimligen gälla i vårt eget land, för vanliga svenskar. Det är ett behov som många av oss har, att själva få komma till tals och ge uttryck för sina åsikter - att vara sändare.

Givetvis finns praktiska begränsningar i media. Spaltutrymmet och sändningstiderna är begränsade, allt kan inte få plats. Dessutom måste det ställas vissa kvalitetskrav.

Men om en viss åsiktsriktning är i stort sett utestängd från offentligheten, om vissa individer är mer eller mindre svartlistade - då råder ett underskott i yttrandefrihet.

b) möjlighet att påverka politiken

Det finns ett samband mellan den situation som uppstått i Sverige till följd av invandringen och bristen på yttrandefrihet. Om andra fakta och andra argument hade fått komma fram, då skulle det påverka opinionen och skapa ett tryck för att ändra politiken.

Och det handlar inte bara om att få ut en alternativ bild. En viktig aspekt är också att det allmänt sänker nivån i argumenteringen, om man inte kan få kritik. Den som riskerar att bli motsagd måste skärpa sina argument.

Bristen på yttrandefrihet är ingen tillfällighet, inget förbiseende eller olycksfall i arbetet. Det har samband med det mångkulturella projekt som makthavarna vill genomföra.

Vad är viktigast - detta projekt eller yttrandefriheten? Man kan inte ha bådaderna. Yttrandefrihet skulle äventyra eller omöjliggöra projektet. Där har makthavarna uppenbarligen gjort sitt val. Då får yttrandefriheten och demokratin vika.

Ur pk-perspektiv finns bara en godtagbar åsikt om invandringen. Som centerledaren Olof Johansson uttryckte saken utifrån folkomröstningen i Sjöbo 1988: *“Man kan inte rösta om medmänsklighet.”*

Eller som invandringsminister Pierre Schori (s) uttryckte sig i riksdagen 1997: *”främlingsfientligheten ska jagas och kriminaliseras”*.

Resultatet av ett sådant klimat blir att den politiska passiviteten och apatin sprider sig. Allt färre bryr sig.

Yttrandefriheten har betydelse inte bara direkt och på kort sikt, utan också indirekt och på längre sikt. Förekomsten eller frånvaron av yttrandefrihet och demokrati formar människor. Man lär sig att bli antingen aktiv eller passiv, intresserad eller ointresserad. Man blir kunnig eller okunnig, man anammar den ena eller andra moralen och etiken.

Arbetarrörelsen kämpade i början av 1900-talet inte bara för rösträtt. Man byggde också upp en egen press för agitation och opinionsbildning. Man betraktade folkbildningen som viktig - således satsade man på studiecirklar och på skolgång för alla.

Kunskap var makt. Genom kunskap åt de många skulle även de materiella villkoren kunna ändras och ett bättre samhälle skapas.

c) motverka extremism och våld

Vad händer, i förlängningen, om alla demokratiska vägar för påverkan stängs? Även en hare kan bli aggressiv, sägs det, om den trängs in i ett hörn och inte lämnas någon utväg.

Vi har lyckats bra i Sverige, i jämförelse med de flesta andra länder. Vad beror det på? Sitter vårt demokratiska sinnelag i generna? Finns det en garanti för all framtid, att vår demokrati består?

Sveriges långa period av samhällsfred beror på gynnsamma omständigheter. Det finns ingen garanti mot att det kan gå snett i framtiden. Kommer vi in i en spiral av våld blir det svårt att ta sig ur. Det ena ger det andra, snart tycker alla att de bara ägnar sig åt att försvara sig eller att ge igen för oförrätter.

Det gäller alltså att tänka efter före och att reagera i tid. Signalerna är tydliga, klockan är mycket!

Om alla vägar stängs för att på demokratisk väg påverka politiken, vad kommer då att hända?

- Många väljer passivitet och viger sina liv åt konsumtion, av prylar och lätt underhållning.
- Andra satsar på karriär och anammar de åsikter som då är ändamålsenliga.

Vi får ett samhälle liknande det i Östtyskland, DDR.

Men vi kan också få ett Baskien eller Nordirland, ett Irak eller Pakistan - en situation med terrorism och okontrollerat våld.

En sådan utveckling måste förebyggas, men det krävs två för att dansa tango...

2. På vad sätt hotas yttrandefriheten?

Verklig makt är att kunna bestämma den politiska dagordningen. Det är att kunna avgöra vad som ska anses som anständigt och seriöst, vad som är värt att tas på allvar och vad som är viktigt. Vad som överhuvudtaget ska diskuteras.

I någon mån är det ofrånkomligt, i varje samhälle, att vissa har mer makt än andra att påverka dagordningen. Men det är ju bara att jämföra med våra grannländer Danmark och Norge för att se hur mycket snålare klimatet är i Sverige. Där förs en öppen diskussion kring invandringen, på ett sätt som inte är möjligt hos oss.

I Sverige gäller väldigt snäva ramar för vad som får komma fram. Jimmie Åkessons artikel i Aftonbladet hösten 2009 räckte för att utlösa ett samfällt raseriutbrott av sål-lan skådat slag från svenska massmedia.

Vi svenskar betalar varje år ett presstöd på över 500 miljoner kronor, i syfte att värna mångfalden av åsikter. Vad får vi för dom pengarna? Åtminstone när det gäller invandringen har dessa miljoner varit förgäves.

Förutom censur och direkt stoppande av kritiker kan det handla om självcensur - människor lär sig vad som är tillåtna åsikter. Och böjer sig, kanske helt i strid mot sina egna erfarenheter och sitt eget sunda förnuft.

Massmedia kan användas inte bara för att filtrera information och hindra kritik från att komma ut. De kan även användas för att skandalisera och bestraffa. I lindrigare fall får man som följd av detta kanske bara husväggen på sitt hem sprayad med hotelser. I svårare fall får man halsen avskuren.

Där har vi mediamordet i Salem som exempel - ett mord som tillkom efter det att de som har makten över våra stora media använt sin egen massiva yttrandefrihet för att hetsa mot "nazister".

Med andra ord: när vi talar om yttrandefrihet handlar det inte bara om rättigheter. Det gäller också skyldigheter. Yttrandefrihet är en frihet som förpliktar. Den måste hanteras med ansvarskänsla.

Detta gäller i särskild hög grad dem som har tillgång till mycket yttrandefrihet.

3. Hur kan yttrandefriheten försvaras?

Där kan svaret bli helt kort.

Yttrandefriheten försvaras bäst genom att man tillämpar den.

12 b) Förhindra medborgare nå ut

“Politiker, journalister, exhibitionistiska akademiker och andra opinionsbildare behöver aldrig tveka om vad de ska tycka, vad de ska vurma för och vad de ska indigneras över, vad de ska tala om och vad de ska tuga om, vilka de ska slicka och vilka de ska sparka. Detta andens tattarfölje som en stor svensk skald en gång uttryckte det.”

Jonas de Geer

“Vi kan naturligtvis inte vänta oss att den fria debatten ska vara så fri, att allt insänt material publiceras. Ansvariga redaktörer kan alltid hänvisa till utrymmesbrist. Men när det visar sig att ena sidan i en debatt genomgående utestängs, då måste man fråga sig om det är andra faktorer än utrymmesbristen som har lett till refuseringar. Filtret fungerar. Den fria debatten blir en illusion.”

Bo Lindblom

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att utan kanaler att nå ut blir det ingen kommunikation medborgare emellan

1. Dagstidningar och tidskrifter

a) Insändare och webbkomentarer

På insändarsidorna förekommer numera en del inlägg, kritiska till den förda invandringspolitiken. I än högre grad gäller det artikelkommentarer på dagstidningarnas webbsidor.

Det förekommer dock en sällning även på webbkomentarer, och då inte bara pga av aggressiva formuleringar.

Hur är förhållandet mellan antalet inkomna och antalet publicerade insändare beträffande invandringen? Det är inget djärvt antagande att det är lättare att få bidrag som hyllar mångkulturen än som kritiserar den.

b) Debattartiklar

När det gäller debattartiklar är bilden tydligare, i varje fall beträffande de rikstäckande dagstidningarna.

Invandringskritiska artiklar har där publicerats bara undantagsvis. Beträffande DN Debatt - debattsidan på Dagens Nyheter, Sveriges största morgontidning - gjorde Blågula frågor en undersökning för fyraårsperioden 1995-98. BGF noterade vilka personer som fått in debattartiklar om ämnet invandring, och sållade fram dem som fått in fyra inlägg eller mer. Det blev tretton personer. Bland dessa fanns inte en enda invandringskritiker. Flest inlägg hade Juan Fonseca, invandrare från Colombia. Han hade fått in 16 inlägg.

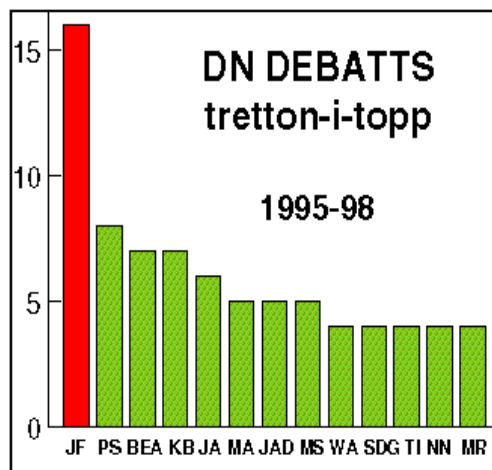
c) Nyhetsartiklar

Beträffande nyhetsartiklar finns två moment: dels missvisande vinkling, dels förtigande.

En missvisande vinkling gav Dagens Nyheter prov på 1997: Sverigedemokraterna hade haft ett torgmöte i Stockholm lördagen den 30 augusti. På väg tillbaka till partilokalen blev de fyra sd:are som hållit mötet överfallna av ett 30-tal motståndare som stod och väntade på sina offer. Våldspersonerna var utrustade med tillhyggen och bar rånarluvor. I DN löd rubriken på den notis som rapporterade om detta: **“Bråk uppstod”**. Det framställdes med andra ord som om det var två jämbördiga parter, båda lika sugna på att slåss!

Beträffande förtigande gjorde Blågula frågor en erfarenhet 1997. De politiskt korrekta har ju ofta fått publicitet genom att utdela olika priser till varandra. BGF beslöt därför att göra något motsvarande, genom att år 1997 belöna Sven-Olle Olsson i Sjöbo med ett **“demokrati-pris”**. Anders Sundholm och Jan Milld reste till Skåne för att högtidligen överlämna en blågulfärgad **“demokrati-klubba”** och en inramad hyllningstext. Mot bakgrund av hur demoniserad denna person varit i massmedia borde det ha ett nyhetsvärde att någon kunde belöna honom. Men bortsett från en artikel i en lokal-tidning teg alla massmedia om detta.

En bekräftelse på hur svenska massmedia agerar samordnat och disciplinerat kom under valrörelsen 1998, med behandlingen av Ian Wachtmeisters **“Det nya partiet”**.

Alla tidningar teg om Wachtmeisters valturné och vad hans parti ville. Detta helt i enlighet med vad Mats Svegfors på SvD före valrörelsen hade utlovat...

d) Betalda annonser

Både Sverigedemokraterna och BGF har vid flera tillfällen försökt få in betalda annonser i rikstäckande dagstidningar som DN, SvD, Aftonbladet, Expressen och Metro. BGF fick våren 1997 in en annons i SvD, men det var tydligen ett olycksfall i arbetet. Efter att tidningen "Resumé" uppmärksammat "blundern" blev det tvärstopp från alla tidningar.

På hösten 1997 vände sig BGF även till journalisternas fackorgan, "Journalisten", för att få in en liten annons om en bok, "*Försvara demokratin!*" Det blev nej. Med vilken motivering? Redaktören, Bert-Olof Brännström, förklarade att det inte fanns något i annontexten som var fel. Inte heller var organisationen bakom annonsen rasistisk. Problemet var att BGF ville minska invandringen till Sverige. Det betyder att invandrare kunde ses som problem, vilket gjorde att en annons för boken skulle "*spela rasisterna i händerna*".

Inför valrörelsen 2002 tog Dagens Nyheter in en helsidesannons från Dansk Folkeparti. Däremot vägrade man att ta in en annons från Sverigedemokraterna, som med 20 porträtt-bilder presenterade partiets riksdagskandidater under rubriken "*Vi har ansikten!*"

Skattebetalarnas förening vägrade också i sin tidskrift "Sunt förnuft" ta in en annons om Lars Janssons bok "*Mångkultur eller välfärd?*" En bok om invandringens enorma kostnader, som ju särskilt borde kunna intressera skattebetalare.

2. Riksradio och riks-TV

a) Nyhetsinslag och klippningar

När det gäller nyhetsinslag i radio eller television gör man en nyhetsvärdering som resulterar i frekventa inslag om avvisningshotade "flyktingar" eller föregivet diskriminerade invandrare. Journalisterna saknar i regel själva kritisk distans, än mindre blir det fråga om att släppa fram invandringskritiker för att anföra invändningar.

När invandringskritiker får medverka i nyhetsinslag i etermedia följs en mall för att ge en i förväg önskad bild. Där finns tre redskap:

- stämpla redan i påannonsern invandringskritikern som "främlingsfientlig"
- se till att motståndare till honom/henne får sista ordet
- klippa och redigera för att ta med de uttalanden som är mest ofördelaktiga.

Listan på exempel skulle här kunna göras lång.

b) Studiosamtal och debatter

Upplägget vid studiodebatter och samtal i radio eller TV är genomgående att övervikten för de politiskt korrekta är massiv. Ofta finns inte en enda invandringskritiker med, när man ska diskutera invandring. Eller så finns det en kritiker, som mot sig har 4-5 motståndare - inklusive programledaren/programledarna.

SVT:s "Mosaik", med Alexandra Pascalidou som programledare, har vid några tillfällen haft enstaka invandringskritiker med i studion. Ett mönster gick därvid igen. Kritikern:

- hade mot sig flera motståndare, inklusive programledaren
- avbröts på ett sätt som inte skedde mot övriga
- möttes ibland av skrattsalvor.

Fyra andra TV-exempel:

1. TV1-programmet "Speciellt" 1996, under den stora mediakampanjen för kurd-familjen Gümüşcü i Åsele, som skulle avvisas. Åtta debattörer fanns i studion. Av dessa var det inte en enda som försvarade avvisningen. I svensk rikstelevision är det fullt

möjligt att sända s.k. debattprogram, där samtliga debattdeltagare har samma åsikt!

2. TV3:s "Folkhemmet" lät år 2000 Jan Milld medverka.

Innan panelen släpptes in i sändning visade man en känsloladdad film om en avvisningshotad familj. I panelen hade Milld sex personer mot sig - dels tre andra debattdeltagare, dels de tre programledarna.

3. SVT:s "Debatt" hade år 2008, med Stina Dabrowski som programledare ett programinslag med rubriken "Islamofobi". Ett tidigare nummer av Expo hade inspirerat programmakarna och i studion fanns dess redaktör Daniel Poohl. I studion fanns tre gånger så många deltagare från pk-sidan som från den andra. Antalet inlägg blev än mer i obalans.

4. "Debatt" släppte hösten 2004 fram Jimmie Åkesson från SDU, att debattera mot Lars Leijonborg. Programmet inleddes med hopklipp om Sverigedemokraterna, med bilder som kopplade ihop partiet med nazism. I debatten tog sedan debattledaren som vanligt själv ställning, så att Åkesson i praktiken fick två motståndare att bemöta.

Beträffande riksradio kan en sändning av "Folkradion" från 1996 ges som exempel, där Anders Sundholm från BGF fick medverka. Det skedde genom en i förväg bandad intervju, som sedan klipptes ned. Direkt efter att detta sänts följde ett studiosamtal mellan två journalister, där Sundholm inte var med och kunde försvara sig.

c) Valinformation

Inför riksdagsvalen får de partier som redan sitter i riksdagen medverka i TV-sända debatter. Övriga kandiderande partier kan inte göra anspråk på något utrymme i TV eller radio, där de själva får presentera sin politik.

Under EU-valrörelsen i Sverige 2004 gavs Junilistan ändå stor uppmärksamhet i etermedia - däremot inte Sverigedemokraterna. De ansvariga på radio-TV har förklarat detta med att Junilistan hade ett nyhetsvärde som SD saknade.

På motsvarande sätt har Gudrun Schymans pytteparti "FI" fått stor mediauppmärksamhet, trots att det aldrig har lyckas i något val.

3. Närradio och lokal-TV

a) Stockholms närradio

I Stockholms närradio medverkar olika föreningar. Där finns även Sverigedemokraterna, sedan flera år tillbaka med fasta tider varje vecka: en timme lördagar, söndagar och torsdagar.

Däremot stoppades Sverigedemokraterna för några år sedan från att sända i Haninge närradio. Enligt uppgift blev studion utsatt för hot, för vilka man föll undan.

b) "Öppna kanalen" i Stockholm

En TV-motsvarighet till närradion är "Öppna kanalen", som finns i bl.a. Stockholm. Det handlar om TV-sändningar med lokal räckvidd. Ett uttryckligt syfte med dessa sändningar är att vidga yttrandefriheten och ge utrymme till dem som annars inte kommer fram i TV-mediet. Lokala kabelsändarföretag har ett uppdrag att vara öppna för alla föreningar med en demokratisk grundsyn, som vill sända lokal-TV.

"Öppna Kanalen" i Stockholm har ett 60-tal medlemsföreningar, varav ungefär hälften är invandrarföreningar. Exempelvis är fem somaliska, fyra eritreanska och två etiopiska medlemmar - sammanlagt elva föreningar från Afrikas horn.

Blågula frågor ansökte 2001 om medlemskap, vilket skulle ge möjlighet att sända till ett pris av cirka 4.000 kronor per år. Öppna Kanalen avslog denna begäran.

Detta skedde efter påtryckningar från tidskriften Expo, som sänt ett brev till alla medlemsföreningar i ÖK Stockholm. Där påstod Expo att BGF var en "obehaglig organisation" som "vänder sig mot grundläggande principer för demokratin". Expo sade sig under många år ha haft BGF under uppsikt och funnit att föreningen gjort sig skyldig till "missaktning mot folkgrupp".

Anklagelser som aldrig behövde beläggas eller preciseras.

Genom sin kritik av den förda invandringspolitiken ansågs BGF tydligen inte ha en "demokratisk grundsyn", .

4. Egna tidskrifter

a) Tidningshyllor på bibliotek

På bibliotekens tidningshyllor finns både Expo och andra tidskrifter som hyllar mångkulturen, däremot finns inga invandringskritiska tidskrifter.

Stockholms Stadsbibliotek har erbjudits tillsändande av gratis exemplar av Blågula frågor, men avböjt - man ansåg sig inte ha plats i tidningshyllan.

Den mer påkostade tidskriften Salt fanns i varje fall inte i Malmö stadsbibliotek. De ansvariga ansåg att tidskriften "inte levde upp till de kvalitetskriterier" man hade.

b) Försäljningsställen

Försök ha även gjorts att intressera försäljningsställen för att ha med Blågula frågor i sitt sortiment, men utan resultat.

Tidskriften Salt fanns till en början på flera försäljningsställen, men efter att nummer 5 tagit upp det mångkulturella projektet försvann hälften av återförsäljarna. Pressbyrå på Centralstationen i Stockholm förklarade att Salt inte var förenlig med deras "etiska principer".

c) JMK-elever

En udda, men samtidigt betecknande, erfarenhet fick Blågula frågor göra år 2000, efter att ha sänt gratisexemplar av tidskriften till tidningshyllan hos JMK - journalistutbildning.

Från elevkåren på JMK kom följande brev:

"Stockholm 00-03-30

Från och med idag undanbeder vi oss fortsatt leverans av tidskriften Blågula frågor.

Efter ett beslut i kårstyrelsen har vi kommit fram till att vi inte vill ha Er tidskrift skickad till kåren.

Petra Dahlgren Kårordförande vid JMK

Institutionen för journalistik, medie- och kommunikationsvetenskap, Stockholms universitet."

Den primära funktionen av ett sådant ställningstagande är den åsiktsmässigt disciplinerande. De unga journalisterna ska ha klart för sig vad som är tillåtna respektive icke-tillåtna tankar.

Blågula Frågors svar löd:

"Ni har i brev den 30/3 -00 begärt att vi ska upphöra att skicka gratisexemplar av Blågula Frågor till JMK. Det är en begäran som vi inte kan acceptera.

Som journalister är det er skyldighet att presentera samhällsfrågor allsidigt. Då måste ni själva ta del av mer än en åsiktsriktning beträffande t ex - som i detta fall - invand-ringspolitiken.

Vill ni inte omfatta den grundsynen bör ni inte bli journalister. Då bör ni ställa era platser till förfogande för andra personer, som har åtminstone ambitionen att utföra ett seriöst journalistiskt arbete."

5. Böcker

a) Folkbibliotek

Beträffande folkbibliotekens inköp har det stor betydelse vilken recension boken får i Biblioteks-tjänsts katalog. "Lagom är bäst" 1995 fick en ganska positiv recension, och ett 100-tal exemplar köptes in av olika bibliotek.

När BGF-boken "Försvara demokratin!" kom ett år senare blev dock recensionen mer negativ och nästan inga exemplar köptes in. Samma sak hände med Jan Millds "Dialog om invandringen" 2002.

Lars Jansson kom samma år med "Mångkultur eller välfärd?" Den köptes in av vissa bibliotek, men i Skellefteå fanns den inte. När en person ville låna boken, och bad att man skulle låna in den från ett annat bibliotek vägrade man att göra detta. Jansson donerade därvid ett exemplar av sin bok till biblioteket i Skellefteå, men man har vägrat placera det i bokhyllan.

b) Bokmässan i Göteborg

På bokmässan i Göteborg år 2002 hade tre invandringskritiker - Lars Jansson, John Järvenpää och Jan Milld - ett gemensamt bokstånd för sina då nyutkomna böcker. Detta väckte snart uppståndelse och vissa personer krävde att de skulle avhyllas från mässan.

"Rasistiskt på bokmässan", löd en rubrik i GT den 22/9 -02.. Bertil Falck, bokmässans styrelseordförande, förklarade: *"Vi bedömer inte budskapet så allvarligt att det går att kasta ut dem. Som liberal anser jag ju att vi ska ha högt i tak och värna det fria ordet. Men vi är ändå tveksamma till om de ska få ställa ut nästa år."*

6. Möten

a) Lokaler

Både Sverigedemokraterna och Blågula frågor har tvingats göra åtskilliga erfarenheter av svårigheterna att få hyra möteslokaler. När Stockholms kommun vägrat hyra ut har det bottnat i en viljeinriktning från politiker i kommunledningen. Även när ABF vägrar att hyra ut torde det handla om en egen viljeinriktning.

I andra sammanhang har det inte berott på åsikter hos dem som haft lokaler. Det har berott på rädsla för att utsättas för repressalier om det efteråt framkommer att de hyrt ut åt s.k. rasister.

Inför Sverigedemokraternas extra årsmöte i Värmland hösten 2004 måste man gång på gång söka ny lokal, då antidemokrater fått vetskap om en gjord bokning och lokaluthyraren hoppat av.

b) Störningar, interna möten

I mars 2005 krossades fönsterrutor på Scandic Hotell i Helsingborg för att SD:s partistyrelse hade möte där.

När SDU - Sverigedemokratisk Ungdom - hade årsmöte på en avlägset belägen bygdegård hösten 2004 blev även denna utsatt för skadegörelse av antidemokrater.

Så har det varit under många år. Vid SD-kongressen på Scandic Hotell i Norrköping 1995 krossades fönsterrutor och man slängde in gatstenar, färg och syra i möteslokalen, under mötet. Här figurerade Tobias Hübinette, som samma år var med om att starta tidskriften Expo.

c) Störningar, offentliga möten

Under valrörelsen 1998 fick Ian Wachtmeister sina valmöten systematiskt saboterade av svartuniformerade AFA-ungdomar som förde oljud och uppträdde aggressivt. I massmedia blev detta föga uppmärksammat, och inga fördömanden av dåden förekom.

Störningarna gällde även Sverigedemokraterna. Den 25 juni frågade AFA:s elektroniska nyhetsbrev: *"Saknar du ett sommarnöje? Stoppa fascistisk turné."* I brevet skriver AFA bl a *"SD har drivit iväg naziskinsen från sina möten så ni kan helt lugnt gå dit och tracka dem utan risk för bråk. Ta och ring upp din lokala snutstation och kolla när SD har sökt tillstånd för torgmöte, ring sedan till alla dina polare och lokala vänsterorganisationer, RFSL och antirasistgrupper. Sommarens stora aktivistmästerskap blir alltså att tracka extremhögerns torgmöten. Motkraft tar gärna emot rapporter från aktiva lag runt om i landet. Gatuteatrar, antifascistiska/socialistiska flygbladsutdelningar, nedslitna fascistaffischer, visselpipor, punkterade bildäck allt är av intresse."*

I mars 2002 gjorde Vänsterpartiets partistyrelse ett uttalande om att man ska "fredligt blockera" mötesplatser för "rasister".

Detta fullföljdes i handling den 5 juni 2002. BGF hade lyckats hyra en lokal i Medborgarhuset i Stockholm för ett offentligt möte. Ett uppbåd av ett hundratal maskerade antidemokrater hindrade då rent fysiskt personer att komma in i huset. En 70-årig kvinna, som ändå försökte ta sig in, blev knuffad nedför trappan till Medborgarhuset. Polisen fanns på plats, men gjorde inget för att transportera bort mötessabotörerna.

Tre dagar senare hade Blågula frågor ett torgmöte med bokbord på Norrmalmstorg.

Ett 40-tal antidemokrater dök upp. Med talkörer och annat oljud hindrade de talarna att göra sig hörda. Trots att en polisstyrka närvarade tilläts mötessabotörerna att stå bara ett par meter från talarna och kunde spruta med en vätska från medhavda plastflaskor. Antidemokraterna kunde flera gånger dra ur sladden till högtaleriet, slå flygbladen ur händerna på utdelare och även välta bokbordet samt stjäla en bok.

En sak är ju att åhörare väsnas som uttryck för ett spontant missnöje med vad talare sagt. Här handlade det om att lägga ut en konstant ljudridå för att hindra åhörare från att kunna höra talarna. AFA hade dessutom i förväg manat sin anhängare att komma för att "hejda" mötet.

Den 7 september 2002 skulle SD hålla valmöte i Malmö. På plats för att tala fanns partiets toppkandidater till riksdagen: Sten Andersson, Mikael Jansson och Kenneth Sandberg. Mötet måste avbrytas på grund av de många och aggressiva motståndarna. Polisen bedömde att det inte gick att garantera talarnas säkerhet.

Under EU-valrörelsen 2004 blev det nya störningar mot Sverigedemokraternas valmöten.

Den 21 maj angreps ett möte på Södergatan i Malmö, när Kenneth Sandberg och Jimmie Åkesson skulle tala. De attackerades bland annat med en rökgranat.

Andra erfarenheter fick Jan Milld och Runar Filper, göra under en Norrlandsturné för Sverigedemokraterna 2004. I Luleå den 8 juni uppvaktades mötet av cirka 400 antidemokrater, som kastade föremål mot mikrofonen och den bil som stod uppställd intill. En färgballong briserade mot biltaket och stänkte ned Millds hår. (Vad som fanns i denna färg är inte känt, men efter hemkomsten fick Milld infektion i hårbotten och blev sängliggande med hög feber.) Mot slutet av mötet kastades ett brinnande föremål mot bilen och satte eld på ett buskage intill.

Syftet med den här typen av störningar är inte bara att hindra talare från att kunna bli hörda. Huvudsyftet är att Sverigedemokraterna ska framstå som kontroversiella. Att det inte är något normalt parti, utan något som vanliga människor ska akta sig för.

Några motsvarande störningar skulle självfallet aldrig tillåtas om t ex socialdemokraterna hade haft torgmöte. Kontrasten mellan polisens agerande i Norrland och polisens agerande på Gotland under Almedalsveckan sommaren 2003 är skarp. Medan man i Norrland tillät antidemokrater att direkt sabotera SD:s möten, tillät man i det senare fallet inte sverigedemokrater att stå tysta med ett plakat i publiken, när Göran Persson skulle tala. På plakatet stod texten "Tag debatten!".

d) Mötesförbud

Steget längre än att tillåta mötesstörningar togs i Sandviken den 28 mars 2005. Kommunen nekade Sverigedemokraterna att hålla ett torgmöte i centrum på påskaftonen.

Motivering: kommunen hade en handlingsplan "mot främlingsfientlighet och rasism".

7. Affischering

a) Vanliga affischtavlor

Vänsterpartiet har också uttryckt sig uppskattande om att affischer för s.k. rasister rivs ned.

Både BGF och SD har kunnat märka, att deras affischer på många håll snabbt försvunnit från föreningstavlor.

b) Valplakat

I Lomma kommun under valrörelsen 2002 blev SD:s valplakat konsekvent utsatta för vandalisering och i vissa fall stöld. När SD:s funktionärer natten till den 14 september bevakade valplakaten kunde de konstatera att skadegörarna var personer med anknytning till ABF, Arbetarnas Bildnings-Förbund.

Under EU-valrörelsen 2004 gjordes liknande erfarenheter i Arlöv och Åkarp. Bara ett par dagar efter att valplakat satts upp den 6 juni var samtliga plakat saboterade.

c) Betald affischplats

Under EU-valrörelsen 2004 hyrde Sverigedemokraterna affischplats på lokalbussarna i Malmö. Dessa revs systematiskt ned av meningsmotståndare. Det var unga kommunister, som sedan skröt med vad de gjort.

8. Valsedlar

Innan ett parti nått en viss storlek, 1% av rösterna, måste det själv trycka upp och distribuera valsedlar till vallokaler i hela landet.

Sverigedemokraterna hade vid riksdagsvalet 2006 kommit så långt att valsedelsdistributionen ombesörjdes på samma sätt som för riksdagspartierna. Dock hände det att SD-valsedlarna i många vallokaler placerades vid sidan om, så att det kunde framgå vilka som visade intresse för dem. På så vis äventyrades valhemligheten och - med tanke på hur kontroversiellt SD är - kunde en del väljare avskräckas från att sträcka sig efter en SD-valsedel.

Det motverkades av att Sverigedemokraterna med posten sände ut sina valsedlar till varje hushåll i Sverige, På flera orter saboterades det dock öppet av enskilda brevbärare, som av politiska skäl vägrade distribuera dessa försändelser.

Sådana brevbärare undgår inte bara disciplinära påföljder från sin arbetsgivare. De kan även bli direkt belönade. Så skedde med brevbärare i Mölndal år 2002.

Ur DN den 12/10 -02:

“BREVBÄRARE PRISADE FÖR CIVILKURAGE

Årets Civilkuragepris tilldelades på lördagen brevbärare i Mölndal som vägrade dela ut valmaterial från det högerextrema partiet Nationaldemokraterna.

Så här motiveras 2002 års pris, enligt ett pressmeddelande från SAC-Syndikalisterna:

‘Sekoanslutna brevbärare i Mölndal visade civilkurage och facklig handlingskraft då de stoppade utdelningen av valmaterial för det nazianstrukna partiet Nationaldemokraterna strax före valet. Genom upprepade påtryckningar lyckades klubben få Posten att stoppa utdelningen. På detta vis har den lokala fackklubben både visat mod och tagit ansvar för demokrati och solidaritet. Arbetsplatsen är en av de viktigaste arenor där vi kan bemöta rasistiska och fascistiska hot och SAC vill på detta sätt visa sin uppskattning för brevbärarnas agerande.’”

Från AFA Helsingborgs webbsida den 18/9 -06:

“Sedan förtidsröstningens start, den 30 augusti, har vi i AFA Helsingborg systematiskt plockat bort det högerextrema partiet Sverigedemokraternas valsedlar från vallokalerna.”

“Vi har i vårt arbete även varit vänliga nog att hjälpa helsingborgarna med att slippa få Sverigedemokraternas skitpropaganda i sina brevlådor. Under de dagar som Sverigedemokraternas valpropaganda delats ut i Helsingborg har vi gått runt och plockat bort propagandan från deras brevlådor.

I vårt arbete har vi även samlat in de tidningar och flygblad som de lagt på stadsbiblioteket. Dessutom har vi samlat in alla valplakat vi kunnat hitta.

Insamlingen avslutades med att vi under valdagen tog oss till så gott som alla vallokaler i Helsingborg och samlade in Sverigedemokraternas valsedlar.”

9. Egna filmer

En variant är att försöka hindra kritiker att ens i eget tillverkade filmer kritisera makt-havarna. Detta kan man göra med hänvisning till "upphovsrätt", tillgång till en stab av advokater och ekonomiska resurser som ingen enskild kan matcha.

Således ingrep SVT och Eva Hamilton i december 2008 mot ett 20-tal Youtubefilmer, där Jan Milld med ljud och rörliga bilder citerat ur SVT:s "Debatt" och bemött vad som där sagts.

SVT-chefen:

"Med utgångspunkten att SVT värnar sitt upphovsrättsligt skyddade material - samt berörda upphovsmän och deras ideella rätt - agerar SVT för att få kränkande nyttjanden av SVT-material att upphöra.

Det gäller för Youtube, såväl som för kränkande nyttjanden på andra webbplatser. Vi har gjort bedömningen att det med denna utgångspunkt funnits skäl för oss att inskrida mot dina nu aktuella nyttjanden av SVT-material.

*Med vänlig hälsning
Eva Hamilton
VD"*

Brevet från Hamilton kan samtidigt ses som ett erkännande: det måste ha varit fråga om slagkraftiga filmer...

“Invandringskritiska organisationer har under lång tid fått vänja sig vid att många medlemmar måste vara anslutna i hemlighet eftersom medlemskap kan medföra uteslutning ur facket eller avsked från deras arbeten, vänja sig vid osakliga angrepp i media utan möjlighet till genmäle, tvingas till en katakombtillvaro där möten inte kan utlysas offentligt, lokaler måste hyras anonymt etc.”

Jonas de Geer

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att det räcker inte med kanaler att nå ut, om dissidenter inte vågar använda dem

Motståndsmän i eget fädernesland

“Sedan jag anslöt mig till SD har mitt liv förändrats. En gammal vän sade upp bekantskapen, men fler kom och fattade i löndom min hand. Vi är med dig, men vi vågar inte visa det öppet. Detta utspelar sig i Sverige 2010. Ett land som anser sig ha världsrekord i demokrati.

Vi i SD Solna-Sundbyberg sammanträder på hemliga platser på grund av hot från AFA. Vi lever som motståndskämpar i ockuperat land. Men vi är inte ockuperade av främmande makt, utan svenskar som tillhandagår främmande intressen (läs extrem islamism). Quislingar mot det svenska folket, helt enkelt.

Jag sparkades från Historiska Media. Mina artiklar som tidigare togs in i DN, SvD, Expressen och Aftonbladet refuseras numera. Inte ens lokaltidningen tog in ett vänligt genmäle, fastän jag hade angripits av (s).”

Stellan Bojerud

1. Juridiska sanktioner

Det är en allmänt utbredd känsla hos svenskarna, att det kan vara farligt att lägga kritiska synpunkter på invandringen, att man kan drabbas av olika typer av sanktioner. Denna känsla må vara överdriven, men den är inte ogrundad.

Till de sanktioner man kan drabbas av hör de rent juridiska och straffrättsliga. Detta fick en boende i Bunkeflostrand i Skåne erfaras år 2001. I ett e-postbrev till en socialdemokratisk politiker inom Malmö kommun hade han framfört invändningar mot att kommunen lät en stor muslimsk bidragsförsörd familj av afghaner flytta in i en villa bredvid hans egen. Politikern såg till att polisanmäla mannen för hets mot folkgrupp. Han blev både åtalad och fälld i tingsrätten. Med formuleringen “en hopar araber” ansågs han ha uttryckt “missaktning för folkgrupp”.

Lagparagraferna är ganska luddiga, så det är svårt att i förväg veta om ett uttalande är straffbart eller inte. Det kan bero på domstolens bedömning, varvid det har betydelse både vem det är som sagt något och i vilket sammanhang det skett. Den som vill vara helt på den säkra sidan kan således göra klokt i att vara tyst.

I all synnerhet gäller detta för medborgare ur arbetarklassen, vars vardagliga språkbruk lättare gör ett anstötligt intryck på jurister och höga politiker.

2. Uteslutningar mm

a) Partier

Ur samtliga sju riksdagspartier i Sverige har medlemmar blivit uteslutna pga en kritisk inställning till den förda invandringspolitiken.

- Ur **Centerpartiet** uteslöts **Sven-Olle Olsson** 1988
- Ur **Vänsterpartiet** uteslöts **Kenneth Sandberg** 1992
- Ur **Miljöpartiet** uteslöts **Anders Sundholm** 1996
- Ur **Folkpartiet** uteslöts **Bertil Salomonsson** på 1990-talet
- Ur **Socialdemokraterna** uteslöts **Anders Lindström** 2001
- Ur **Moderaterna** uteslöts **Christer Ewe** 2002

Beträffande politiska partier kan man hävda att ett parti är till för att driva en viss politik, och det kan vara naturligt att personer som inte vill arbeta för denna politik då inte hör hemma inom partiet. Men hur kan detta gälla samtliga riksdagspartier, när minst hälften av alla väljare önskar en stramare invandringspolitik?

b) Fackföreningar

Det har även förekommit ett antal uteslutningar ur fackföreningar.

- **Kenneth Sandberg** uteslöts inte ur sitt fackförbund, **Jusek**, man lät honom vara med och betala medlemsavgift. När han avskedades från Invandrarverket och behövde fackets hjälp vägrade man dock att hjälpa honom, med motiveringen att han gått med i Sverigedemokraterna 1997.

- *Eva Remnebratt*, socionom och sverigedemokrat i Haninge, uteslöts Akademikerförbundet **SSR** år 2006.

Sydsvenskan den 15/3 -06: "Vi står för allas lika värde, inte bevara Sverige svenskt, säger SSR:s förbundsdirektör Lars Holmblad."

Ur **Transport** har ett antal sverigedemokrater uteslutits:

- *Adam Marttinen*, renhållningsarbetare i Eskilstuna, uteslöts år 2005.
- *Mikael Hamrén*, yrkesförare i Söderhamn, uteslöts år 2006.
- *Mats Kjellman*, formputsare i Kristianstad, uteslöts år 2006.

c) Övrigt

Sedan finns det andra organisationer som ska arbeta för ett avgränsat mål och där samla i princip alla, oavsett skiljande åsikter i andra frågor.

• **Nätverk mot kvinnovåld**

Adam Marttinen gick i februari 2005 till ett möte för att delta i ett manligt nätverk mot kvinnovåld. Efter att han skrivit sitt namn på deltagarlistan uppstod en häftig diskussion där några förklarade att de inte skulle delta i nätverkets arbete om *Marttinen* tilläts vara med.

• **Manifestation mot våld**

Det har också förekommit att man manat till deltagande i manifestationer "mot det nazistiska och rasistiska våldet" - men med förbehåll. Så gjorde *Stieg Larsson* och *Kurdo Baksi* från Expo, i en artikel i Aftonbladet den 7 juli 1999. Formuleringen på slutet löd: "Alla ni som vill leva i ett ... mångkulturellt Sverige uppmanas att ansluta er...".

Med andra ord: invandringskritiker var inte välkomna att delta i manifestationen mot detta våld!

Och då anmäler sig en fråga: var det verkliga syftet att motverka våld, eller var det att monstrifiera invandringskritiker?

3. Förbud att ta uppdrag

- *Allan Jönsson* i Skåne hade länge varit fackligt förtroendevald lokalt inom **Industri-facket**. Efter att han gått med i Sverigedemokraterna ingrep förbundsledningen. År 2004 ogiltigförklarade man medlemmarnas val av honom till styrelsen.

- Samma sak hände år 2004 inom fackförbundet **Kommunal**. *Gunilla Persson*, sverigedemokrat i Värmland, hade valts till fackordförande lokalt. Förbundsledningen avsatte henne.

- Ett annat exempel gäller uppdrag som nämndeman. *Anders Sundholm* satt i mitten av 1990-talet som nämndeman i Svea Hovrätt, han hade många års erfarenhet av att sitta i tingsrätter. Efter att massmedia startat ett drev mot honom 1995 pga hans engagemang i Blågula frågor blev han ej mer föreslagen som nämndeman.

- Även *Karl Johan Lidfeldt* blev ifrågasatt som nämndeman i media. Som aktiv i "Folkviljan och Massinvandringen" förutsattes han inte kunna besitta någon integritet och döma rättvist när invandrare stod åtalade. Lidfeldt hade varit nämndeman i över 20 år, han fick fortsätta att vara det.

4. Yrkesförbud

Det finns också flera exempel på hur sverigedemokrater eller andra invandringskritiker drabbats av yrkesförbud.

- *Leif Zeilon* är ett tidigt exempel. Genom Bo Holmströms TV-program Magasinet blev hans engagemang i BSS känt, samtidigt som BSS framställdes i maximalt dålig dager. Omgående blev Zeilon avskedad från sin anställning på dataavdelningen i fackföreningsägda **BPA**. Detta inträffade så tidigt som år 1980.

Ur boken om BSS:

“I TV 2:s Rapport den 9 december 1980 framträdde Bertil Whinberg, BPA:s styrelseordförande och tillika ordförande i Byggnadsarbetareförbundet (1984 valdes han in i verkställande utskottet i den socialdemokratiska partistyrelsen). Han sade ordagrant följande:

‘Inom svensk fackföreningsrörelse har vi alltid sett det som angeläget att hålla rent från extrema verksamheter, och bara blotta misstanken av att vi haft en medarbetare som bedrivit den verksamheten är anledningen till att vi tagit det här beslutet.’

• *Richard Jomshof* har två gånger tvingats lämna en anställning som gymnasielärare, av politiska skäl - han var sverigedemokrat.

- År 2001 tvingades han sluta sin anställning på af Chapmansskolan i Karlskrona.

- År 2006, upprepades detta, vid ett gymnasium i Växjö.

• *Kenneth Sandberg* fick 1997 avsked från Invandrarverket, till följd av sitt engagemang i organisationen “Folkviljan och Massinvandringen”.

• *Bo Hofvander* fick 1998 av samma skäl lämna en deltidsanställning inom pensionärsorganisationen PRO.

Många fler har blivit ifrågasatta och hamnat i blåsväder - inte pga sättet att sköta sin arbeten utan pga sina sverigevänliga åsikter.

• *Åke Wedin*, högskolelärare, hängdes ut av Expo och sedan i Expressen våren 1996 för sina böcker om invandringen. Sedan blev det drev i lokala media, för att få honom avskedad. Detta misslyckades dock, genom att berörd skolpersonal var rakryggad.

• *Eva Nyman*, högskolelärare i nordiska språk och sverigedemokrat, hade fått ett vikariat på “Högskolan Dalarna”. I Dala-Demokraten den 30/1 -02 skrev företrädare för elevkåren:

“... i framtiden kan vi tvingas acceptera att slipsfascisterna är en naturlig del av vår vardag. Vi tycker det är obehagligt. Vi vill inte ha samröre med en sverigedemokrat. Vi vill inte att Högskolan och dess studenter ska sammanlänkas med ett parti som inte vill att kulturer och nationer ska integreras med varandra. Högskolan Dalarna ska vara en mångkulturell och öppensinnad mötesplats.”

5. AFA-hot och angrepp mot hem

Den vänsterextrema nättidningen Indymedia publicerade 2002 personuppgifter om Sverigedemokraternas kandidater och uppmanade sina läsare att fylla på med uppgifter som saknades. Det gällde adresser och telefonnummer. Syftet med detta kan vara dels att skrämmas genom att skapa en hotbild, dels att faktiskt underlätta för dem som vill trakassera.

Det finns flera exempel på att angrepp har iscensatts mot invandringskritikers hem.

Kenneth Sandberg är den som varit mest utsatt. Under valåret 2002 inträffade följande:

1. Den 23 mars. Husvägg sprejad med texten “Krossa rasismen”. Väggen tillhörde Sandbergs granne men var avsedd för hans hus.

2. Den 9-10 april. Punktering av ett däck på Sandbergs bil, som stod vid hans hus.

3. Den 14 april. SD skulle ha internt möte i Kävlinge vårdshus, men ägaren backade ur efter hot. Mötet hölls i stället i en kommunal lokal. Deltagarna trakasserades av AFA-iter.

4. Den 27 maj. Alla fyra däcken punkterades på Sandbergs bil vid hans bostad.

5. Den 12-13 juni. En gatsten slängdes in i Sandbergs hus genom en fönsterruta som krossades. På stenen var skrivet siffrorna “0418” - riktnumret till Landskrona. Där hade Sandberg på lördagen medverkat vid ett torgmöte.

6. Den 26-27 juni. Två stenar slängdes samtidigt - vid tvåtiden på natten - in genom två olika fönster i två olika rum i Sandbergs bostad. Stenarna var stora, vägde vardera cirka 7 kilo, och förorsakade stor förödelse. Om Sandberg vid tidpunkten suttit på sin skrivbordsstol skulle han ha blivit allvarligt skadad. Det var inga lortiga stenar, utan uppenbart medhavda - dådet var alltså inte spontant, utan planerat.

Inget av dessa dåd har rönt någon större uppmärksamhet i svenska massmedia.

Andra personer, vars hem har angripits:

- *Eva Nyman* har fått fönsterrutor inslagna, bilen uppbränd och utsatts för mordhot.
- *Jan Milld* har två gånger fått väggen i det hus han bodde sprayad. Vid midsommaren 1996 - två veckor efter AB/Expressens Expobilaga - stod det med meterhöga bokstäver "JAN MILLD - RASISTSVIN". Våren 1997 - efter insändare i lokaltidningen - stod det "VI SER DIG JAN MILLD - FASCISTSVIN".
- *Janne Ljungberg*, Sverigedemokraternas toppkandidat i Jönköping, blev valåret 2002 utsatt för mordhot via telefon: "Jävla rassejävel, du skall dö!" Den 23 juli blev han åter uppringd och hotad. Hans telefonsvarare spelade in följande: "Du skall dö, du skall dö, du skall dö, du skall dö, AFA är efter dig!"
- Sommaren 2003 vandaliserades en bil tillhörandes en Lidköpingsbo. På bilen hade klottrats ordet "SD", ett likhetstecken och ett hakkors. Samtliga rutor, utom framrutan, var dessutom krossade.
- Natten mellan den 9 och 10 oktober 2003 utsattes en sverigedemokrat i Örebro för ett försök till mordbrand. Man lade en lapp i hans brevlåda med texten "HATA SD", varpå man tände eld på förrådsdörren alldeles bredvid ytterdörren. Om inte den boende hade varit vaken och hört lappen falla ned i brevlådan kunde branden ha spridit sig.
- *Björn Hammarbäck*, socialdemokratisk kommunpolitiker i Fagersta i Västmanland, gjorde år 2004 offentliga uttalanden som var kritiska mot invandringspolitiken. Detta resulterade inte bara i häftiga angrepp från SSU. Det ledde också till att hans familj utsattes för hot. Som följd av detta valde Hammarbäck att lämna det socialdemokratiska partiet.

6. Misshandel

Det förekommer också att dissidenter blir direkt fysiskt misshandlade. Några fall i mängden:

- Den incident från Stockholm i augusti 1997 som jag tidigare nämnt, av DN rubricerad "Bråk uppstod". Fyra sverigedemokrater på väg från ett möte blir överfallna av ett stort antal beväpnade motståndare. De fyra blev allvarligt misshandlade och måste efteråt föras till sjukhus.
- I Lidköping den 19 april 2003 genomfördes en attack som närmast var ett mordförsök. I samband med flygbladsutdelning blev en ung sverigedemokrat attackerad av en grupp syndikalister och AFA-iter. En stor sten slängdes mot honom, träffade i huvudet och fällde honom till marken. Därefter fortsatte misshandeln genom att man stampade på hans huvud. Hade stenen träffat några centimeter annorlunda hade han kunnat dö, berättar läkaren som tog hand om sverigedemokraten på Lidköpings akutmottagning.
- I juli 2004 blev *Johan Rinderheim*, då ordförande i SD Stockholm, misshandlad på Södra stations pendeltågsperrong. Två ynglingar gick fram till Rinderheim, kallade honom "nassesvin" och levererade två knytnävsslag mot ansiktet.
- I januari 2005 skulle SDU Stockholm hålla årsmöte i medborgarhuset i Alvik. Deltagarna attackerades då av ett femtiotal svartklädda och maskerade personer. SDU-arna hindrades från att gå in i möteslokalen och flera SDU:are misshandlades, däribland SDU:s förbundssekreterare, *Martin Kinnunen*.

• Fyra år senare, sommaren 2009 blev *Martin Kinnunen*, då SD:s pressekreterare, åter utsatt. I Gullmarsplans T-banestation blev han och hans flickvän angripna av ett gäng AFA-iter, beväpnade med knogjärn. Misshandeln fortsatte med sparkar när de låg på golvet.

7. Mordförsök

Det andra attentatet mot *Kenneth Sandbergs* hem i juli 2002 skulle kunna rubriceras som mordförsök.

Detsamma gäller sabotaget mot den bil som tillhörde *Erik Hellsborn*, sverigedemokrat i Varberg, i december 2009.

Ur Expressen den 7/12 -09:

“SD-politiker utsatt för attentat

Sverigedemokraten Erik Hellsborn utsattes på måndagen för ett attentat. Ute på motorvägen upptäckte han att bultarna till hjulen på hans bil skruvats av.”

Hellsborn märkte att styrningen inte fungerade som den skulle och ställde ifrån sig bilen.

“Efter upptäckten ringde Hellsborn polisen som hittade elva av tolv bultar på Hellsborns parkeringsplats. Grannar vittnade också att de sett två personer uppehålla sig vid Hellsborns bil natten till måndagen.”

Erik Hellsborn hade sju år tidigare blivit utsatt för ett annat attentat då en tegelsten kastades in genom fönstret till hans bostad.

8. Bomber

Det har även förekommit bombdåd. Ett sådant förstörde år 2000 musikgruppen *Ultima Thules* studio, och för dem mycket stora värden förstördes. Det blev sedan problem att finna ett försäkringsbolag som ville försäkra lokalen med utrustning.

I Fri Information nr 2/00 skrev Eva Bergqvist:

“För fyra år sedan fördömde en enig presskör, politiker från samtliga partier, debattörer i radio och TV och hela det vanliga tryckaretablissemanget sabotörers angrepp på demokratin och tryckfriheten. Då gällde det Expo, den ‘ansedda, antirasistiska’ tidskriften, som påstods vara utsatt för upprepade hot samtidigt som tryckeri och distributörer drabbades av vandalisering i form av klotter och fönsterkross. Reaktionen var massiv, trots att veterligt inga allvarligare skador inträffade ens på egendom och ingenting förhindrade Expos fortsatta utgivning.”

*“Natten mellan den 9 och 10 februari i år brandhärjades musikgruppen *Ultima Thules* inspelningsstudio i Nyköping. Lokalerna totalförstördes liksom större delen av fastigheten. Utöver *Ultima Thule* drabbades flera andra småföretag med lokaler i fastigheten. Händelsen gavs minimalt massmedialt utrymme förutom några artiklar i lokaltidningen *Södermanlands Nyheter*.”*

“Ingen enda kändis, inte en chefredaktör, inte en enda politiker har uttalat sig mot bombattentatet. Ingen har talat om hot mot demokratin, tryckfriheten eller rättssäkerheten. Polisens ansträngningar att spåra förövaren/ förövarna verkar begränsade.

*De milsvitt skilda samhälleliga reaktionerna på Expo-affären och *Ultima Thule*-bomben är utomordentliga exempel på hur makthavarna och den moraliska eliten på få år raserat rättssamhällets fundament. I Sverige har invånarna inte längre samma värde, inte samma rättsskydd, inte samma rätt till samhällets resurser. De gynnade består inte bara av de rika och mäktiga utan främst av de ‘rättänkande’.”*

*“Möjligen försöker de(n) ansvariga för bomben i *Ultima Thules* lokaler försvara sig med samhällets hittills försonliga attityd till vänstersabotörer. Sabotage av valkampanjer och torgmöten - senast mot Sverigedemokraterna och *Det Nya Partiet* - EU-valet, Shellstationer, pålsaffärer, minkfarmer, försöksdjursanläggningar, porrbutiker har sällan resulterat i gripanden och nästan aldrig i fällande domar. Detta kan jämföras med polisens massiva insatser mot förmenta nazidekaler och vit makt-konserter.*

Samhället har emellertid ansvaret inte bara för underlåtenhet att reagera mot vänsterextremistisk brottslighet. Den veritabla hetskampanj politiker, myndigheter och olika ideella (men offentligt finansierade) organisationer bedrivit mot vad man kal-

lar rasism, nazism, främlingsfientlighet och högerextremism sätter självklart spår. Inte så att svenska folkets motstånd mot invandringspolitiken minskar. Däremot invaggas hugade bombkastare och mordbrännare i föreställningen att det näst intill är sanktionerat från högre ort att angripa personer och företeelser stämplade som rasistiska/nazistiska/främlingsfientliga.

Månaderna före attentatet i Nyköping intensifierades kampanjen mot den s k vit makt-musiken, som anses finansiera den nynazistiska verksamheten i Sverige. Visserligen har Ultima Thules musik ingen beröring med vit makt-sfären. Ultima Thule har aldrig framfört rasistiska teman, har aldrig påstått att den vita rasen skulle vara överlägsen andra raser. Texterna angriper inte ens invandringspolitiken. I stället handlar texterna i huvudsak om fornnordisk mytologi, om svensk historia och om fosterlandet, oftast i nationalromantisk anda. Detta har dock inte hindrat även statliga utredningar att räkna in Ultima Thule bland vit makt-banden, ja t o m bland rasideologerna.”

“Historiska museet startade vid årsskiftet projektet Vitt oljud - nordiskt mörker, finansierat av Nordiska ministerrådet. Projektet skall utgå från vit makt-musik och därifrån finna vägar att bekämpa främlingsfientlig och rasistisk propaganda.

I samband med förintelsekonferensen sände radio och TV debatter om vit makt-musik. Tidningarna var inte sena att haka på. Samma aktörer/experter återkom: Anna-Lena Lodenius, Per Wikström, Expos Stieg Larsson, CEIFOs Heléne Lööw och Marina Taloyan, TBVs Renzo Aneröd m fl som alla får sin försörjning genom exploatering av vad som påstås vara nazistiska/rasistiska/främlingsfientliga hot mot den svenska demokratin. Alla nämner Ultima Thule, även om de mer seriösa erkänner att musikgruppen egentligen inte tillhör vit makt-sfären. Vad hjälper det, när rubrikerna är Vit makt-musik, Nazistiska sajter, Främlingsfientliga grupper, eller liknande?

De(n) för attentatet ansvariga kan glädjas över den ekonomiska och ideella skada man orsakat Ultima Thule. Skadorna på de andra småföretagen i helt andra branscher kanske är en extra krydda. En speciell triumf är naturligtvis Folksams ställningstagande. Kort efter bombattentatet sade Folksam upp musikgruppens försäkring. ... I fax till försäkringsmäklaren talade man emellertid klarspråk. Det rörde sig inte alls om ökad skaderisk utan var ett rent ideologiskt ställningstagande. Folksam vill inte försäkra en grupp med ett rasistiskt rykte, även om ryktet skulle vara falskt eller föråldrat.”

“Sammanfattningsvis kan bombattentatet mot Ultima Thule lära den hittills aningslöse att de(n) som felaktigt men offentligt stämplats som rasist(er) har berövats sina samhälleliga rättigheter. När man utsätts för attentat och annan brottslighet, tiger media. Man kan inte förvänta sig något större intresse från polisens sida. Politikerna är likgiltiga. Sedan tidigare har man svårt att hyra lokaler för konserter eftersom privata och offentliga ägare vägrar hyra ut till den/dem som åsatts rasiststämpel, hur felaktig stämplingen än är. Dessutom blir man vägrad försäkring.

De förment goda, den moraliska eliten, går allt längre i sitt nit att krossa all opposition mot det mångkulturella samhället, verklig eller inbillad. Förmodligen bör Ultima Thules medlemmar och likasinnade vara tacksamma så länge det är möjligt att anlita offentliga kommunikationer, taxi, post, telefon och banker eller att handla i större butiks kedjor. Överdrivet? Inte alls. Möjligen är den totala utfrysningen alltför tekniskt och praktiskt komplicerad för att realisera. Att den är målet för den moraliska eliten och dess svans behöver ingen betvivla.”

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att en metod att förhindra kommunikation i sak kan vara att monstrierfiera dissidenter

1. Kontinuerligt kampanjande

Behandlingen av dissidenter i Sverige får sin verkan inte bara genom övergreppen i sig. De får sin verkan genom att de sker i ett bestämt kulturellt och politiskt klimat. Även då dissidenter får höras blir det få som vågar lyssna. Detta klimat är resultat av en konsekvent strävan.

För det första har vi massmedia i sig, med sitt kraftiga genomslag. Trots ett presstöd på en halv miljard kronor om året ger svenska dagstidningar knappast utrymme för någon mångfald av åsikter när det gäller invandringspolitiken. Överhuvudtaget talar massmedia i Sverige här med en röst.

Man kan tala om ett permanent kampanjande från massmedias sida, med några centrala budskap:

- asylsökande är liktydig med flykting, i behov av skydd
- invandrare är liktydig med utsatt grupp och offer
- svensk är liktydig med potentiell rasist och brottsförövare.

Utöver detta har statligt och kommunalt initierade kampanjer "mot främlingsfientlighet och rasism" rullat på i stort sett varje år sedan 1980-talet. Dessa finansieras med skattemedel eller genom Allmänna Arvsfonden, dvs de tas från avlidna svenskar.

Inte att förglömma har vi "Folkrörelse-Sverige". Det finns nästan inte en organisation eller medlemstidning, som inte ansluter sig till kampanjandet. I varje sammanhang ska budskapet tränga fram: de problem som finns i Sverige, relaterade till invandringen, handlar om främlingsfientlighet och diskriminering av invandrare.

Svensken i allmänhet får lära sig att se upp med "rasisterna". Framförallt ska man akta sig för att säga något som gör att man själv kan uppfattas som "rasist".

2. Rutinmässiga stämplingar

Inför valrörelsen 2002 gjorde Staffan Sonning på Sveriges Radios program "Dagens Eko" en deklaration om att Sverigedemokraterna, när de nämns i radion, konsekvent ska förses med epitetet "de främlingsfientliga".

Detta blev i praktiken till ett direktiv, som följdes av inte bara Ekot och andra radio-program, utan även av TV och dagstidningar.

3. Nidbilder

Tre exempel:

- Ett Ekoinslag 1995, med Björn Häger som radioreporter. Häger hade uppmärksammat att Anders Sundholm, ordförande i Blågula frågor, var nämndeman i Svea Hovrätt. Arbetshypotesen var given: en främlingsfientlig nämndeman - hur avspeglas detta i domar, där invandrare döms? Häger hade granskat två domar och funnit att Sundholm där yrkade på hårdare straff än andra nämndemän. Detta gick ut i en nyhetssändning utan att man först talat med Sundholm själv.

Hade Häger bara talat med Anders Sundholm skulle han fått veta dels att det var brotts grovhet i de två målen som föranledde Sundholm att yrka på hårdare straff, dels att i andra mål med invandrare inblandade hade Sundholm yrkat på lindrigare straff än övriga i rätten.

- År 1995 hade också Radio Stockholm - regionalradion - kört igång ett drev mot Jan Milld och Blågula frågor. I nyhetssändningarna varje timme återkom påståenden om att föreningen var "invandrarfientlig".

Drevet fortsatte sedan i regional-TV, ABC-nytt, med snävt klippta bitar ur en intervju - givetvis utan möjligheter till rättelse eller genmäle efteråt.

- Än tydligare blev detta på bokmässan i Göteborg 2002, där tre invandringskritiker hade ett bokstånd. Tillsammans hade vi därför ett bokstånd. En dag kom en reporter från Göteborgs-Tidningen. Han frågade "Är ni rasister?" och fick svaret nej. Inte desto mindre blev sedan rubriken på mannens artikel: "Rasistiskt på bokmässan".

Detta utan att det någonstans klargjordes vad som lades in i det använda begreppet eller vad som konkret var "rasistiskt" i någon av böckerna.

4. Uthängningar

a) Expressen

Den lilla tidskriften Expo hade i nummer 2/96 en fyrsidig artikel om Fri Information - en "rasistisk lobbyorganisation" som gav ut en "obehaglig tidskrift":

"Fri Information är motorn i ett invandrarfientligt nätverk. Andra länkar i nätverket består av Föreningen Blågula frågor och Samfundet för nationell och internationell utveckling".

Denna Expo-artikel blev den 6-7 maj 1996 till ett antal helsidesartiklar i Expressen, med förbrytarporträtt och svarta rubriker. Ut hängdes framförallt Ingrid Björkman, Jan Elfverson och Åke Wedin.

Och nu hade nätverket blivit till "**ett hemligt nätverk**":

"Det hemliga nätverk som Expressen avslöjade i går kan vara embryot till ett nytt öppet flyktingfientligt parti i Sverige. Det fruktar Stéphane Bruchfeld, idéhistoriker och forskare i antisemitism. Nu slår han larm om nätverket internationellt genom den ansedda årliga rapporten 'Antisemitism world report'."

Något som utöver deras hemlighetsfullhet lades de tre akademikerna till last var deras "starka kopplingar till öppet främlingsfientliga organisationer som Fri information och Blågula frågor."

Expressenartikeln byggde alltså helt på vad Expo skrivit i sitt senaste nummer. Ur BGF:s genmäle till Expo:

"Över till 'lobbyverksamhet'. Vad lägger Expo in i begreppet? Är det fel att överhuvudtaget föra ut fakta, uttrycka åsikter och försöka påverka opinionen?"

I så fall måste väl kritiken slå även mot Expo själv?... När lobbyverksamhet kan kritiserar handlar det om att man har tillgång till överlägsna ekonomiska resurser och därigenom kan vinna inflytande - inte att man har starka argument och representerar många människors intressen."

Om detta genmäle hade tagits in i Expo nr 3/96 skulle det - som framgår nedan - ha fått en mycket stor spridning. Exporedaktionen visste kanske vad den gjorde, när den avstod från publicering...

BGF sände in ett genmäle också till Expressen, som först vägrade ta in det. Efter ställningstagande från Pressombudsmannen tvingades man dock ändra sig. I genmålet skrev BGF:

"...lägger man i begreppet 'främlingsfientlig' in att någon förespråkar en reglerad invandring, då är vi förvisso 'främlingsfientliga'..."

Detta genmäle kom dock in först den 27 augusti. Innan dess hade fler uthängningar hunnit verkställas.

b) Expobilagan

På försommaren 1996 utsattes tidskriften Expos försäljningsställen och tryckeri för attentat. Vem eller vilka som legat bakom detta blev aldrig klarlagt. Om misstankar hade riktats mot en person som startat Expo, då hade det inte varit helt långsökt. Tobias Hübinette var ju en dokumenterad återfallsförbrytare av det våldsamma slaget.

Det inträffade väckte uppmärksamhet på högsta politiska nivå och justitieminister Freivalds skrädde inte orden: det handlade om högmålsbrott.

De båda kvällstidningarna Aftonbladet och Expressen var snabba att agera. De beslöt att sända med det förestående Exponumret, nr 3/96, som en gratisbilaga. Detta för att markera att här skulle yttrandefriheten värnas, här var denna helig! Innehållet i detta Exponummer nådde alltså miljoner läsare.

Redaktörerna Christina Jutterström och Torbjörn Larsson förklarade sitt beslut inför läsarna: *“Det onda fungerar bäst i mörker och tystnad. Ljus, ljud och upplysning har alltid och kommer alltid att hota mörkrets makter... ser vi inte stillatigande på när de onda krafterna försöker hindra utgivningen av Expo.”*

Var fanns dessa onda mörkerkrafter, som ville hindra Expoutgivningen?

För en oinvid läsare kunde en misstanke ligga nära: att de som försökt stoppa tidningsnumret var de som där blev omskrivna och “dragna fram i ljuset”.

Där fanns en artikel “Blågult rättshaveri” över ett helt uppslag, med bilder på Jan Milld och Anders Sundholm.

En vecka efter denna artikel blev väggen till det hus där Jan Milld bodde AFA-sprejad. De boende upplystes därigenom om att de som granne hade ett “rasistsvin”.

Det handlade om sedan tidigare beprövade grepp. I SR:s “Kanalen” den 5/10 1981 hävdade Magnus Åkerlind om BSS: *“... en liten organisation som hittills har valt att hetsa mot invandrare i det fördolda. De har drivit en kampanj framförallt genom rasistiska flygblad. För något år sedan drevs en av ledarna, Leif Zeilon, ut i ljuset av TV vilket sedan ledde till att han under uppseendeväckande former fick sparken från sitt jobb”.*

I sin bok om BSS svarade Leif Zeilon: *“BSS ‘hetsar’ inte mot några invandrare, vare sig enskilt eller i grupp. Istället ifrågasätter vi invandringspolitiken ...”*

“Självfallet redovisade Åkerlind inte att jag under lång tid försökt komma till tals - under mitt rätta namn, men misslyckats på grund av censuren hos åsiktsmonopolet. De verkliga ‘mörkermännen’ är istället alla de politiker och journalister som inte öppet vill debattera invandrarfrågan.”

5. Ej rättelse eller genmäle

När dissidenter utsätts för osakliga och grova anklagelser kombineras det ofta med att vi vägras rätten till genmäle. Inte heller inför tidningar eller etermedia egna rättelser.

• Det grövsta exemplet är dock Aftonbladet och Expressen ovan. BGF begärde att få in ett genmäle i men båda kvällstidningarna vägrade. Däremot togs ett genmäle i Expo nr 5/96 in, som dock bara gick ut till tidskriftens egna 3.000 läsare.

Christina Jutterström avgick året därpå som Expressenredaktör och fick arbete på journalistutbildningen i Göteborg - med “etik” som specialinriktning...

12 e) Två exempel

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att när det gäller SD har man "kokat soppa på en spik" för att framställa partiet som extremt och nazistiskt
- att där ingen "spik" funnits går det bra att koka ändå, som exemplet BGF visar.

1. Sverigedemokraterna

Utan överdrift kan sägas att en bild har etablerats av att Sverigedemokraterna från början var ett mer eller mindre renodlat nazistiskt parti.

Det kanske främsta sakskalet som då anförs är att partiet är sprunget ur BSS - Bevara Sverige Svenskt. Som påstås ha varit nazistiskt.

Vilken saklig grund finns för detta påstående?

- Sant är nog att det fanns en svans av skinnskallar som satte sin prägel på utåtriktade arrangemang, både för BSS och SD under de första åren.
- Sant är att det bland SD:s medlemmar fanns de som, innan de blev medlemmar, varit nazister. Dit hörde Anders Klarström, partiledare 1989-95.

Wikipedia: "Anders Klarström var som tonåring aktiv i det nynazistiska Nordiska rikspartiet, vilket Sverigedemokraterna dock inte kände till när Klarström valdes till talesman på partiets riksårsmöte i Stockholm i juni 1989, men han tog avstånd ifrån detta under sin tid i Sverigedemokraterna"

- Sant är också att det funnits medlemmar som lämnat partiet och blivit nazister. Det främsta exemplet där är Tina Hallgren, som representerat SD i Höörs kommunfullmäktige i början av 90-talet.
- Sant är vidare att det i partiets periferi funnits enskilda individer som varit våldsfixerade och utflippade.

Ändå blir det orättvist att karaktärisera Sverigedemokraterna som helhet som ett nazistiskt parti, under någon tid av dess historia.

År 1995 tillträdde Mikael Jansson, tidigare centerpartist, som partiledare.

Med Jimmie Åkesson, partiordförande sedan år 2005, har en ytterligare förnyelse skett av Sverigedemokraterna.

2. Blågula frågor

Båda de drivande personerna bakom Blågula frågor - Anders Sundholm och Jan Milld - har tidigare varit aktiva inom både Socialdemokratin och Miljöpartiet.

Med hjälp av medialt överläge och rymliga samveten kunde man ändå, under åren 1995-2001, förmedla en bild av Blågula frågor som "högerextrem" och värre.

Det kunde inte ske genom några sakliga uppgifter, utan man var hänvisade till att klistra etiketter. Genom att göra detta med intensitet och uthållighet, samtidigt som genmälen förvägrades, kunde man ändå lyckas.

- År 1995 kom drevet mot BGF-ordförande Sundholm, med dagstidningsrubriker över hela landet om “den främlingsfientlige”.

- Året därpå kom miljondistributionen av Expo nr 3/96, med artikeln “*Blågult rätts-haveri*”.

- Våren 1997 hade lokaltidningen “Mitt-i-Haninge” en insändare av folkpartisten John Glas. Han anklagade BGF för “**starka fascistiska förtecken**” - eftersom organisationen pläderade för yttrandefrihet. Detta hade även Hitler (enligt Glas) gjort. MiH tog in ett svar men hade då tagit bort de delar av texten som rymde de starkaste argumenten. Genom att publicera en halv insändare kunde man hävda att BGF fått försvara sig, samtidigt som läsarna gavs intrycket att argumenten var tunna.

- Hösten 1997, den 17/11, hade NST - Nordvästra Skånes Tidningar - en artikel om Skånes väl med rubriken “*PARTIET HAR LÄNKAR TILL NYNAZISM PÅ INTERNET*”. Av texten framgick att man syftade på Blågula frågor. NST-redaktören vägrade att gå med på vare sig rättelse eller genmäle.

- År 2001, Öppna Kanalen i Stockholm. I ett TV-program gick man ut med anklagelser om att BGF skulle vara “**extremister**” och “**nazister**”. Genmäle vägrades.

- År 2001 gav också ABF i Haninge ut skriften “*Vi synar Sverigedemokraterna*”. Vad som där lades SD till last var ett påstått samarbete med BGF:

*“De har dessutom i Haninge kunnat etablera samarbete med den grupp som ger ut den **nazianstrukna**, invandrarfientliga och högerextremt orienterade tidskriften ‘Blågula frågor’.”*

Allvaret i att vara “nazianstruken” underströks samtidigt i skriften:

“Miljontals människor hade av rasismens och den etniska rensningens ideologer samlats ihop likt boskap och förts till döden. En djupt chockad värld enades om att aldrig mer acceptera en utveckling och en politik liknande den som i det av nazister styrda Europa förde miljoner och åter miljoner människor till tvångsarbete, koncentrationsläger och gaskammare.”

Denna smädeskrift distribuerades till skolor och partiaktiva i kommunen. I ett följebrev skrev ABF-ordförande Barbro Nordgren att skriften vill “*illustrera hur antidemokratiska rörelser i en förklädd demokratisk mantel skapar sig legitimitet som påminner oss om 30-talet.*”

ABF Haninge vägrade att gå ut med några rättelser.

När en bild på detta vis etablerats av BGF kunde debattsidesredaktörer på olika tidningar hänvisa till denna som skäl att inte publicera inlägg från företrädare för BGF.

Av störst betydelse i detta sammanhang torde dock vara uppförandet av BGF på “*World Antisemitism Report*” 1997.

12 f) Frontfigurer

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att vissa institutioner och individer har spelat en särskild roll för att förhindra ett demokratiskt meningsutbyte kring invandringen

1. AFA

AFA - "Antifascistisk Aktion" - bildades 1993 och har i likhet fascister våld på sin repertoar, något som inte alltid gäller deras offer.

På AFA:s repertoar står alltså inte bara att sabotera politiska möten genom oljud, angrepp på utrustning eller annan trakassering av talare. Där ingår även att grovt misshandla meningsmotståndare ute på stan och att söka upp misshagliga personers hem, för att spreja husfasader, vandalisera bilar eller sätta eld på egendom.

Där ingår nästintill mordförsök, som när man natten den 26-27 juni 2002 slängde in två stenar, genom två olika fönster i två olika rum, i Kenneth Sandbergs bostad. Stenarna var stora, vägde vardera cirka 7 kilo, och förorsakade stor förödelse. Om Sandberg vid tidpunkten suttit på sin skrivbordsstol skulle han ha blivit allvarligt skadad. Det var inga lortiga stenar, utan uppenbart medhavda - dådet var alltså inte spontant, utan planerat.

Två veckor tidigare hade en sten för första gången krossat ett fönster i Sandbergs hem. Ytterligare några veckor tidigare hade Sandberg fått däckerna till sin bil sönderskurna utanför sin bostad.

- *"Die Strassen frei"*, skanderade slagskamparna från SA i 30-talets Tyskland.
- *"Inga fascister på våra gator"*, skanderar deras motsvarighet i dagens Sverige.

Bokstäverna "AFA" står för "Antifascistisk aktion" men de unga våldsromantiker som befolkar detta nätverk har nog inte mycket hum om innebörden av vare sig fascism eller nazism. Det är inte nödvändigt - det viktiga är att "kampen" ger spänning och gemenskap. Samtidigt som man s.a.s. "slår ett slag" mot ondskan i världen, och för det goda.

Frågan är dock hur länge AFA-verksamheten skulle ha kunnat pågå utan stödet uppifrån - inom politik, rättsväsende och massmedia.

Detta stöd är i en bemärkelse naturligt. Etablissemanget vill ju inte veta av någon opposition mot det mångkulturella projektet. AFA fyller då en viktig politisk funktion.

Etablissemangets stöd för AFA har visats på många sätt. Utbildningsradion hade på 90-talet ett hyllningsprogram: *"Alla tider har sina rebeller. 90-talet har Antifascistisk Aktion..."* *"Civil olydnad innebär att bryta mot lagen för något man tror på, bekämpa något man anser dåligt och bry sig om annat än sig själv. Genom civil olydnad har vi fått mycket som vi tar för givet: ALLMÄN RÖSTRÄTT...MÖTESFRIHET..."* Just detta UR-program blev visserligen prickat, men det säger ändå något om UR.

Aftonbladets kultursida upplät under samma period återkommande utrymme åt akademikern och AFA-aktivisten Mats Deland. Där skrev han exempelvis följande:

"...det finns ingen anledning att... bedöma veganer eller andra radikala aktivister blott utifrån deras militans. Så länge protester mot övergrepp - miljöförstöring, djurplågeri, men också rasism, fascism, porr, homofobi - grundas i en kamp mot maktmissbruk människor emellan... har det i detta avseende ingen betydelse om de sker i form av demonstrationer, debattartiklar eller materiell förstörelse." (AB 17/7 -97)

"'Antisemit' ... betecknar... inte längre en person som hatar judar utan en person som hatas av judar..."

Jonas de Geer

"- Vårt mål är... att ringa in och marginalisera extremister, hålla dem borta från det legitima politiska samtalet."

David Goldman på "Hatewatch"

“De antirasistiska demonstranterna har alltid stormat mot fascisterna i stort sett helt obehäpnade och skrämmer dem, kanske just därför, alltid på flykten (om inte polisen står i vägen).” “en demokrat har aldrig något att säga en fascist”. (AB 19/12 -97)

En annan AFA-aktivist var Tobias Hübinette. Han figurerade vid attentatet mot Sverigedemokraternas riksårsmöte i Norrköping 1995. Som så ofta uppträdde AFA-akterna maskerade och beväpnade.

Ur SD-Kuriren: *“En timme in på mötet ropade en av mötesdeltagarna ‘Nu kommer de!’ Ett tiotal svartklädda, maskerade personer sågs springa på en grässlätt som ledde fram till lokalens fönster, vilka satt i markhöjd. Alla deltagarna skyndade sig mot utgångarna. Man hörde ljudet av glas som krossades, ett ack så välkänt ljud i samband med vänsterns politiska aktioner. Attentatsmännen slängde in gatstenar, färg och en blandning av saltsyra och fett. Undersökningsresultatet från Statens Kriminaltekniska Laboratorium sade att blandningen ‘ger otrevliga frätskador i kontakt med hud. Stänk i ögonen kan ge bestående synskador’.”*

Tobias Hübinette hade redan i maj 1992 dömts för skadegörelse, sabotage och uppvisning, till en månads fängelse.

I oktober 1995 dömdes han på nytt - denna gång till fängelse villkorligt, samt böter. Han dömdes dessutom att betala skadestånd till ett antal personer. Brottet bestod i ofredande och förtal.

Villkorligheten i den nya fängelsedomens föranleddes av att Uppsala tingsrätt gjorde en positiv prognos för Hübinette: *“Han säger själv att... han mognat och utvecklats. Hübinette ser det som utspelade sig under åren i Uppsala som en avslutad period. Han är fullt förvissad om att han inte kommer att sysselsätta sig med några liknande aktiviteter i fortsättningen.”*

“Fri Information”, nr 3/97:

“...den autonoma brottsligheten i Uppsala län sjönk från 15 anmälningar till en enda mellan 1994 och 1995. Det visade sig bero på att EXPO-journalisten Tobias Hübinette flyttade från Uppsala till Stockholm.”

Det skulle visa sig att Tobias Hübinette inte kunde hålla sig.

Ur AB den 22/6 -06. *“En känd debattör anhölls i går som misstänkt för mordbrand. Han tände eld på sin förra sambos lägenhet. Sedan försökte han anlägga en mordbrand - hos hennes nye man.”*

Framförallt fortsatte Tobias Hübinette sin förtalsverksamhet, nu genom tidskriften Expo. Därmed kunde verksamheten få större genomslag, samtidigt som risken för att bli straffad bortföll.

2. Expo

Mats Deland om Expo, i AB den 30/10 -95:

“Expo är en kugge bland andra i en demokratisk mobilisering mot rasism och fascism... Redaktionen har tagit på sig ett tungt och otacksamt arbete... Det är ett skitjobb, men någon måste göra det. Sedan får vi andra göra vårt.”

Enligt egen utsägo var Tobias Hübinette med om att 1995 grunda **“Expo - antifascistiskt nyhetsblad”**. Detta framgår iofs inte av redaktionsrutan - där var man hemlighetsfull, med en “M. Karlsson” som redaktör och en “J. Larsson” som medarbetare. Som utgivare stod “Hillstiftelsen”.

Expos uttalade målsättning var att *“informera om vad som egentligen händer på den högerextrema fronten...”*

Det skulle snart visa sig att man inte bara intresserade sig för våldsbegagna krafter vilka förkastade demokratin. Som sin uppgift tog man att exponera inte bara fascism, nazism och rasism, utan även *“dold rasism”*.

Ingen dissident skulle alltså inte kunna komma undan genom att bekänna sig till demokratiska principer. Expo kunde se igenom vad som fanns under ytan, och avslöja kritikernas sanna natur. Det gavs i praktiken inget utrymme för att vara kritisk mot massinvandringen utan att stämplas av Expo.

Och en stämpling av Expo blev liktydigt med en stämpling från massmedia i allmänhet. Expo fick ett genomslag som gjorde tidskriften till en central aktör.

I Expos anklagelse för "dold rasism" låg ett hävdande att invandringskritiker skulle mena något annat än vad de förde fram. Ur BGF:s genmäle:

"Så vi skulle inte mena vad vi säger och vad vi skriver? Varför skulle vi inte göra det? Och hur kan Expo i så fall veta det? Vet ni saker om oss, som vi själva inte känner till?"

Den centrala punkten i vårt budskap är att det behövs en dialog i Sverige om flyktingpolitiken, och vi vill efter förmåga försöka medverka till att en sådan kommer till stånd. Vi finner detta helt nödvändigt, för när människor inte längre förmår kommunicera, när man slutar prata med varandra, då kan det bli farligt."

"Vi vill inte få rätt om vi inte har rätt. Med andra ord: det är viktigt att få sina ståndpunkter granskade, att ibland få mothugg och möta kritik."

Expos funktion var att hänga ut politiska motståndare med namn, bild och adress, så att de sedan kunde bli föremål var vidare "behandling" av andra. Det kunde gälla AFA-aktioner, uteslutningar eller yrkesförbud. Expos listning kan också vara till hjälp för redaktörer av tidningars debattsidor, så det vet vilka skribenter de har att göra med.

Ett exempel på Expos grävande är uppgiften att 10% av SD:s kommunfullmäktigekandidater under de senaste 15 åren varit dömda för någon form av brott. Vad man inte intresserade sig för var motsvarande siffror för andra partier. Sådana hade kunnat visa att det där kanske var sämre ställt: 27% av männen bland fullmäktigekandidater varit dömda för något slags brott under de senaste 33 åren.

Genomgående i Expos verksamhet är strävan att strypa yttrandefriheten, ofta genom agerande bakom kulisserna. Således har man verkat för att invandringskritiker inte skulle

- få tillgång till möteslokaler.
- kunna medverka i "Öppna kanalen", lokal-TV.
- få möjligheter att utbyta information och synpunkter på webben - Expo lyckades år 2001 få webbdebattsajten "Passagen konferens-politik" stängd.

Som redaktör trädde 1996 *Andreas Rosenlund* fram, även skribent i Röd Press och Judisk Krönika. Rosenlund lät sig avfotograferas till hälften dold, för att understryka hur hotad han var. Han efterträddes som Exporedaktör av *Stieg Larsson* och senare *Daniel Poohl*. Ansvarig utgivare är *Robert Aschberg*. Styrelseordförande är *Charles Westin*.

Expo har fått många priser:

- År 2007 belönades Expo med "Frihetspennan", för sitt arbete "för demokrati och yttrandefrihet", från Torgny Segerstedts minnesfond.
- Hösten 2009 tilldelades Expo Publicistklubben Västs "Dawit Isaak-pris".
- Dessförinnan hade Expo hunnit få Norstedts förlags "Stieg Larsson-pris".
- År 2006 fick Expo ett pris av Stockholms läns landsting.
- År 2005 hade Expo fått pris av CMR.

Expomedarbetare har också premierats av "Artister mot nazister".

Ur inlägg i "Röda Rummet" av Aje Carlbom 2005:

"Rasismen har, anser vissa aktivister, blivit en "dold" fiende som lurar överallt i samhället. Något gåtfullt är det hur man kan vara säker på att det överhuvudtaget existerar ett fenomen som rasism när detta är dolt? Är det dolt för vissa men inte för andra? Vad krävs i så fall för att hitta det utöver en stark tro på att så är fallet?"

3. Lodenius m.fl.

Anna-Lena Lodenius är som en institution i sig själv, genom att hon alltsedan början följt Sverigedemokraterna och andra invandringskritiker, skaffat sig kunskaper i ämnet och fått mediautrymme för att få ut sitt budskap.

Den ena Lodeniusboken om "högerextremismen" har genom åren avlöst den andra och verksamheten har uppenbarligen blivit hennes försörjning:

1988 - *Operation högervridning*
1991 - *Extremhögern*
1997 - *Nazist, rasist eller bara patriot?*
1998 - *Vit makt och blågula drömmar*
1999 - *Svenskarna först*
2009 - *Slaget om svenskheten.*

Flera av böckerna har hon skrivit tillsammans med andra: *Stieg Larsson*, *Per Wikström* eller *Mats Wingborg*.

Ett genomgående grepp hos Lodenius har varit att bunta ihop nazister med demokratiska invandringskritiker - **guilt-by-association**. Hon hävdar också att invandringskritiker menar något annat än vad de säger, skriver och gör.

Efter Jimmie Åkessons AB-artikel hösten 2009 skrev Anna-Lena Lodenius på Newsmill, under rubriken "*Sverigedemokraterna har mer gemensamt med tyska nazister än danska folkpartister*".

SD:s förändring godtas inte av Lodenius: "*Resan har handlat mer om fernissa än politik.*" Hon hade jämfört SD:s program med andra organisationer och funnit likheter. Precis som ND, SMR och VAM ser SD massinvandringen ett problem:

"En huvudfråga för alla dessa organisationer är att Sverige och svenskheten är hotad..."

Med samma logik skulle ju samtliga sju riksdagspartier kunna likställas med SD, eftersom alla ser hög arbetslöshet som ett problem.

Anna-Lena Lodenius har lika litet som Expo begränsat sig till att lägga synpunkter på demokrati och påstådd extremism. Han har också bestämda uppfattningar om vilken invandringspolitik som bör bedrivas. Efter toppen 1994 klagade hon återkommande över att det bara var en "rännil" av asylsökande som kom till Sverige.

"Vit makt och blågula drömmar" knöts till regeringens kampanj "*Levande historia*" och fick uppbackning av både Skolverket och lärarfacken, skrev Lodenius:

"Främlingsfientligheten har numera framstående företrädare på alla nivåer i samhället... Debattörer från framför allt de borgerliga partierna vädrar sina främlingsfientliga uppfattningar i tidningen Fri Information, och socialdemokratiska företrädare som Fryshusets ordförande i Stockholm Anders Carlberg ger stöd åt en liknande publikation med namnet Blågula Frågor.

Det har blivit salongsfärdigt i allt vidare kretsar att yttra sig negativt om invandrare och asylsökande. Det är mot den bakgrunden vi ska se regeringens alltmer restriktiva flyktingpolitik, och det faktum att denna knappast väckt några protester."

En uppfattning om Lodenius' position kring invandringen ger hennes reaktion på tal om återvandring. Sådant tolkar hon som "*en dröm om ett etniskt rent Sverige*". Ett resonemang som gör både FN och Sveriges regering till förespråkare för "etnisk rensning". Enligt FN är ju återvandring "*den naturliga och humana lösningen på ofrivillig flykt*". I proposition 97/98:16 sägs: "*Sverige har anslutit sig till det internationella synsättet att det långsiktiga målet för dem som tvingats fly är att de en dag skall kunna återvända.*"

4. Bruchfeld och antisemitismen

Den "*forskare*" som slog larm i Expressen i maj 1996 var alltså Stéphane Bruchfeld. Nu var denne Bruchfeld inte bara en opartisk forskare, han var också engagerad i kampen mot antisemitism, eller en påstådd sådan. Så starkt att han var betrodde att skriva

om situationen i Sverige för **“World Antisemitism Report”** 1997, utlagd för hela världen på internet.

Där såg Bruchfeld till att bl.a. *Jan Milld* och *Anders Sundholm* från Blågula frågor hamnade. Tillfrågad om orsaken blev hans svar att BGF talat om svenska massmedia som en ockupationsmakt. Eftersom BGF i sammanhanget inget nämnt om judiskt ägande i media, blir slutsatsen att Bruchfeld själv såg denna koppling som helt självklar.

Bruchfeld var också författare till den kampanjbok om Förintelsen - *“Om detta må ni berätta”* - som trycktes upp i massupplaga av svenska staten.

Denna bokutgivning föregicks av en skolundersökning, tillkommen under medverkan av Stéphane Bruchfeld. Denna visade att eleverna hade brister i kunskaper eller lämpliga attityder. Deras okunnighet om Förintelsen var vad som föranledde upptryckningen av Bruchfelds bok.

Undersökningens frågor bestod av ett antal påståenden, där eleverna gavs fem svarsalternativ:

- *inte alls säker*
- *lite osäker*
- *ganska säker*
- *helt säker*
- *vet ej*

En fråga löd: *“Judar har för stort inflytande i världen idag”* Förväntningarna var tydliga, om ett *“rätt svar”*, nämligen alternativ 1, *“inte alls säker”*. Det svaret gavs av 62%.

Jonas de Geer, i *“Motströms”*:

“Allt som rör det judiska är idag så omgärdat av ängsligt hyckleri att knappt någon ens vågar använda ordet ‘jude’ eller ‘judiskhet’ utan att det sker under speciella vördnadsbetygelser och krumbukter.

Grundregeln är enkel: judiskhet får bara påtalas när det är för judar okontroversiellt, smickrande och gagneligt. I alla andra sammanhang anses det mycket otillbörligt att påpeka att någon är jude, och framförallt får man inte antyda att judisk grupplojalitet ens förekommer och kan ha ekonomiska, politiska och andra konsekvenser för ickejudar.”

“Antisemit’ torde vara vår tids mest fruktade stämpel. Det är också den mest missbrukade. Som den amerikanske publicisten Joseph Sobran har formulerat det betecknar ordet inte längre en person som hatar judar utan en person som hatas av judar.”

“Vad som inte nog kan understrykas är att kritik mot ledande judiska organisationer... på intet sätt skulle vara uttryck för något slags ‘hat’ mot judar generellt... Att all makt ska kunna kritiseras bör vara en självklarhet i ett fritt samhälle: judisk makt får inte diskuteras, inte ens påtalas,..”

”Början till ett nytt främlingsfientligt parti”

Forskare slår larm om det svenska nätverket

”Fri information” och ”Blågula frågor”

Mångkulturell utmaning i televisionen

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att angrepp mot mötesfriheten är ett grovt brott
- att polis och rättsväsende inte upprätthåller lagen
- att olika partier behandlas efter olika måttstock

En första förutsättning för att mötesrätt ska gälla är naturligtvis att en förening kan få ett begärt mötestillstånd.

En andra förutsättning är att mötet ifråga överhuvudtaget kan genomföras på ett sådant sätt att talarna kan göra sig hörda, helst även att möjligheter till dialog med publiken blir möjlig. Ett otal praktiska erfarenheter, även där polis varit närvarande, visar att möten har kunnat saboteras.

Ett tredje moment blir då överträdelser beivras, dvs att de som berövar andra medborgare deras mötesfrihet blir gripna, lagförda och straffade.

1. Lagen

Vad säger lagen?

Högmålsbrott må nog, vad än justitieminister Freivalds ansåg 1996, reserveras för brott mot rikets säkerhet, som omstörtandet av statsskicket. Uppror eller, om hjälp tas av främmande makt, högförräderi.

Däremot bör rubriceringen brott mot medborgerlig frihet kunna användas, oavsett det rör sig om hindrande av spridning av en politisk tidskrift, eller hindrande av ett politiskt möte.

Nationalencyklopedin:

“brott mot medborgerlig frihet, att med olaga tvång eller olaga hot uppsåtligt påverka bl.a. den allmänna åsiktsbildningen och därigenom sätta yttrande-, församlings- eller föreningsfriheten i fara.

Straff: fängelse i högst 6 år.”

Brottsbalkens 18 kapitel, § 5.

2. Stockholm 2002

a) Norrmalmstorg 8 juni

Efter detta appellmöte på Norrmalmstorg, där störningarna pågått i över en timmes tid med närvaro av en polisstyrka under befäl av Therese Mattsson, lämnade BGF in en polisanmälan om brott enligt Bb 18:5.

Den 16/1 2003 kom besked från åklagarmyndigheten i Stockholm:

“BROTT Störande av allmän sammankomst 2002-06-08

Anmälan K143039-02, 104A03000020

MISSTÄNKT K143030-02 Okänd

BESLUT Förundersökningen nedläggs

Motivering Brotten kan inte styrkas. Det finns inte förutsättningar att identifiera enskilda gärningsmän.”

b) Medborgarplatsen 5 juni

Med anledning av störningarna mot BGF:s inomhusmöte i Medborgarhuset den 5/6-02, där AFA-iter hindrade personer att ta sig in i huset, väcktes faktiskt åtal mot en 28-årig kvinna för att ha anfört huliganerna.

Åtalet gällde "störande av ordning" och Jan Milld var inkallad som vittne. Tid: den 2 december 2002 i Stockholms tingsrätt. När alla, nästan, var samlade förklarade domaren att rättegången måste ställas in. Orsak: det inkallade polisvittnet kunde inte komma, pga sjukt barn.

Den 9 januari 2003 gjordes ett nytt försök. Nu var det så viktiga polisvittnet närvarande. Väl på plats visade det sig dock att han inte kunde känna igen den åtalade som samma person han tidigare sett, när hon gripits av polisen och vägrat svara på frågor.

Varför var denne polisman överhuvudtaget närvarande i rättssalen, om han inte kunde identifiera kvinnan? Varför hade åklagaren då inte valt ett annat polisvittne istället - det fanns ju flera att välja på. Om detta är en typ av problem som kan uppstå - varför fotograferar man inte först av allt den person man gripit? I så fall undanröjer man ju senare problem med identifiering.

Med anledning av det inträffade skrev Anders Sundholm, BGF-ordförande, till överåklagarmyndigheten och begärde överprövning. Ur brevet, den 17/1 2003:

"Att händelserna vid Medborgarplatsen ändå ledde till ett gripande såg vi som ett ljus i mörkret. Kanske ville rättssamhället denna gång visa att man såg allvarligt på denna brottslighet och agera på ett sätt som vi medborgare kan förvänta oss av våra rättsvårdande myndigheter.

Efter gripandet av HV företogs sedvanliga förhör med såväl den gripna som med ett flertal polismän som varit i tjänst vid Medborgarhuset. Ärendet hamnade så småningom på åklagare Stefan Linds bord vid Stockholms åklagarmyndighet. Det som sedan händer i målet väcker både förundran, frustration och upprördhet.

När Stefan Lind hade lämnat in målet för stämning satte Stockholms tingsrätt ut huvudförhandling till den 2/12 2002. Målet inställdes dock med mycket kort varsel på grund av att det enda inkallade polisvittnet inte kunde närvara. Övriga inblandade var dock på plats, helt i onödan. Ny huvudförhandling blev det den 9/1 2003 och det är vad som då utspelade sig som är orsaken till detta brev.

Den åklagare som hade förberett målet, Stefan Lind, var själv inte föredragande. Det var i stället åklagare Madeleine Pettersson, som med kort varsel hade blivit lottad på målet. Hon var tyvärr mycket dåligt förberedd och gav ett intryck av att över huvud taget inte ha läst in sig på målet. Det var ett flertal åhörare i tingsalen som mycket upprörda undrade om det får gå till så här i Sverige år 2003. För min egen del är jag aningen luttrad då jag själv varit nämndeman i tingsrätt och hovrätt i tio år.

Att jag nu begär en överprövning hos Överåklagaren har sin grund i det som händer i rättssalen. För det första så var det minst fem polismän som i förundersökningen pekat ut en bestämd person som ansvarig för den olagliga demonstrationen. De kunde alla ge ett mycket gott signalement på hennes klädsel och hon greps därför kort efter demonstrationen av en polispiket på Tjärhovsgatan. Det var Helga V som greps och vid gripande vägrade hon att identifiera sig."

"Redaktören för Blågula Frågor Jan Milld, var inkallad som vittne, förmodligen för att upplysa rätten om att mötet i Medborgarhuset var ett offentligt möte där alla var välkomna att närvara. Det andra vittnet, polisman Anders Frid, var tydligen inkallad för att identifiera HV. Han fick frågan av åklagaren om han kände igen henne från trappan på Medborgarhuset och kunde naturligtvis inte tillstå detta. De polismän som såg HV på trappan kan omöjligen identifiera henne demaskerad, det är det som är själva vitsen med att vara maskerad vid våldsamheter. Det är ungefär som att be någon identifiera en ishockeyspelare utan mundering. HV var enligt de förhörda poliserna iklädd jacka med luva och solglasögon. En klädsel just avsedd för att inte kunna identifieras. Trots detta hade åklagaren kallad in ett polisvittne, Anders Frid, som man på förhand borde begripit inte ensam kunde tillföra rättegångsprocessen något.

Vad åklagare Madeleine Pettersson då gör är att återkalla stämningen och råder rätten att målet ska läggas ner, vilket också naturligtvis blir beslutet.

Om åklagaren hade läst igenom materialet före förhandlingen hade hon kunnat konstatera att de viktigaste vittnesmålen kom från en polisinspektör vid namn Cewenhielm och en vid namn Bäckström. Cewenhielm gav samma signalement som de andra poliserna på HV. Han skriver följande i sin egen rapport och som finns med i förundersökningen: "Kvinnan som jag uppfattade som ledare var klädd i en svart jacka, lila tröja, svart keps, solglasögon samt svarta gymnastikskor. Vi följde kvinnan med blicken när hon gick upp längs Tjärhovsgatan där hon sedermera greps."

Polismannen Bäckström skriver i sin anmälan följande: "**Jag iakttog en kvinna några meter snett framför mig. Hon var iklädd svart jacka, lilaaktig tröja, svart keps på huvudet och solglasögon. På fötterna hade hon svarta gymnastikskor. Kvinnan greps ca 10 minuter senare på Tjärhovsgatan. Inne på polisstationen såg jag kvinnan och kände igen henne som samma person jag beskrivit ovan.**"

Jag vill påstå att samtliga i rättssalen insåg att HV inte var sanningsenlig. Men med åklagarens taffliga hantering av målet kunde rätten naturligtvis inte göra något annat än vad åklagaren själv yrkade, nämligen nedläggning av målet.

Vad hon i stället självklart borde gjort var att återkalla målet i väntan på ytterligare utredning och kompletterande vittnesförhör.

Vid samtal dagen efter huvudförhandlingen med åklagare Stefan Lind blev han mycket förvånad över hur hans kollega hade hanterat målet. Han upplyste mig också om att han själv inte kan väcka nytt åtal när en kollega valt att lägga ner målet. Hans råd till mig var då att skriva till Överåklagaren för att få en överprövning till stånd. Därav detta brev."

Det blev ingen ny rättegång.

3. Norrland 2004

Vid Sverigedemokraternas torgmötesturné i Norrland år 2004 blev störningarna i Piteå och Luleå särskilt våldsamma. Allt fångades på film av såväl SD som polisen, i synnerhet det som hände i Piteå. Det kunde alltså inte vara några problem att identifiera flera av mötessabotörerna.

Trots detta bevismaterial blev beskedet från Luleåpolisen att förundersökningen lades ned.

Motivering: "**Brott kan ej styrkas**".

4. Almedalen

När Göran Persson skulle tala för socialdemokraterna i Almedalen år 2002 fanns några unga sverigedemokrater i publiken - tysta, men bärande ett plakat "Tag debatten!"

De motades resolut bort av polisen.

Uppenbarligen ansågs det störande på ett oacceptabelt sätt.

